

Pedro Mañas

David Sierra Listón

MARCUS POCUS

Un regal monstruós

Estrella Polar

MARCUS POCUS

Un regal monstruós

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Marcus Pocus. Un regalo monstruoso*

© del text: Pedro Mañas, 2022

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2022

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2022

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2022

ISBN: 978-84-1389-341-9

Dipòsit legal: B. 14.151-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Suposo que no t'ho has cregut, oi?

La veritat és que ADORO les hamburgueses. De fet, fins fa poc formaven part de la meva llista de coses favorites del món. Igual que la màgia, la natura, els superherois i el Sr. Llamp, el meu corb. Però no li diguis que li he dit «cosa» perquè s'enfadaria.

Tot i que, ara que hi penso, ja s'hi passa el dia,

enfadat. A més a més de plomes, té males puces.
No és com jo, que sempre estic de bon humor.

Si més no fins al dia que es va inaugurar Lady
Burger.

Així és com es diu l'hamburgueseria més
moderna de Suncity, un local lluent i nou de
trinca que fa pudor de patates fregides. I que
deliciosa que és aquesta pudor! Només de
pensar-hi em cau la bava sobre el llibre.

L'única cosa dolenta que té és que Lady Burger ha obert ben bé davant d'El Rei de Xampinyons, la pizzeria del pare. A Suncity hi ha una pila de carrers i avingudes, de debò calia que ens vinguessin a robar la clientela davant dels nassos?! (i del bec del Sr. Llamp).

Tot i que no m'enfado gairebé mai, el dia que ho vaig saber em vaig empenyar més que el meu corb. Era divendres a la nit i havia vingut a passar el cap de setmana amb el pare.

—Tranquil, Príncep Marcus —em va dir el pare amb un somriure, davant del nou local—. Al cap i a la fi, tenen tant dret com nosaltres a vendre menjar. No hi pots fer res per impedir-ho.

No et pensis. Soc bruixot i amb un cop de vareta podria convertir les hamburgueses en

coliflors. Però les regles del meu club impedeixen utilitzar la màgia per fer malifetes.

—En Marcus té raó —va dir una veu des de la pizzeria—. Hi hauríem de fer alguna cosa!

Allò ho havia dit la meva germana Loreta?! No em sorprenia trobar-la per allà, perquè és l'encarregada de repartir les pizzes amb la seva bici. El més sorprenent era que estigués d'acord amb mi!

Això sí que era més estrany que veure una bruixa volant amb un pal de fregar.

—Les hauríem de tastar, aquestes hamburgueses —va afegir la Loreta, traient-se la gorra en forma de corona—. Així sabrem a què ens enfrontem. Vens, Marcus?

Em va semblar una bona idea. Abans que el papa hi pogués dir res, ma germana i jo ja

travessàvem l'avinguda cap al flamant local de Lady Burger.

L'interior era net com una patena, però hi feia tanta fortor de patates que em vaig marejar.

Per això vaig al·lucinar quan vaig veure que tot tenia forma d'hamburguesa. Les papereres, els dispensadors de tovallons, els taulells... Les parets estaven pintades de groc formatge, verd enciam i vermell tomàquet. El sostre i el terra eren ataronjats com els trossos de pa.

Em vaig sentir com un cogombret amb serrell quan la Loreta em va arrossegar fins al taulell.

—Benvinguts a Lady Burger, què volen? —ens va dir tot somrient un treballador.

Era un noi molt jove de cabells arrissats i amb unes grans ulleres de pasta. Suposo que no cal que et digui de què tenia forma la gorra que duia, oi que no? La qüestió és que, quan el va veure, la Loreta va fer cara de beneita...

—Jo... jo volia... volia... —va quequejar, tremolant com una fulla.

No entenia què passava fins que vaig veure un cartell penjat al sostre. No tenia forma d'hamburguesa, sinó de cor. Anunciava una oferta especial de Sant Valentí.

Em sembla que en aquell moment jo també vaig fer cara de beneit.

Les fletxes de l'amor acabaven de tocar la Loreta!

